

Phần 4

Chương 10

Tur Đồ sau đó theo vào phòng bếp, lúc này Thời Chung đã bắt đầu rửa rau rồi, hẳn là nghe tiếng bước chân của cô, anh quét mắt qua nguyên liệu nấu ăn, cũng không quay đầu lại, hỏi: “Món ăn mặn liền làm phần chung sườn, Coca chân gà, cá trích kho tàu, ba loại có đủ hay không?” (eo, mấy món này lạ quá, mình chưa nghe qua, mà cũng không biết có đúng không nữa, bạn nào biết thì góp ý ỉnh nhé)

“Thật là thật xin lỗi, anh là khách, vậy mà lại để cho anh phải xuống bếp.” Tur Đồ đến gần, liếc nhìn nhà bếp bừa bãi hôm nay đã được anh dọn dẹp đầu vào đây, “Tôi sẽ làm trợ thủ cho anh, có cái gì muốn tôi làm giúp hay không?”

Anh rất sáng khoái đáp: “Tạm thời không có.”

Dù vậy, Tur Đồ ngưng ngưng, ánh mắt của cô ở phòng bếp cùng trên người anh bắn khoả một vòng, chăm chú nhìn hoa văn in lộ trên khuy tay áo kia, liền biết bộ quần áo của anh giá cả xa xỉ, Tur Đồ tìm ỉnh chút chuyện để làm, sau một lát lục tung đã tìm ra cái tạp dề mới, đưa cho anh: “Mặc vào đi, tránh cho dơ bẩn quần áo.”

Thời Chung không tiếp lời, chỉ giơ lên đôi tay một chút, ý bảo Tur Đồ hai tay anh đều bận rộn, sau đó quăng ra một câu: “Giúp tôi mặc?”

Tur Đồ cũng không từ chối, trực tiếp mở tạp dề ra, đi tới phía sau anh. Lúc này mới phạm vào khó khăn, cô chiều cao 168 cm, lại chỉ vừa tới tai anh, làm thế nào mặc bộ tạp dề này cho anh đây? Tur Đồ cầm tạp dề so so, không thể làm gì khác hơn là lại đi đến trước người anh, đem tạp dề phủ qua đầu anh từ phía trước.

Thật ra thì lúc này khoảng cách rất gần nhau và động tác giống như đang ôm ấp, Tur Đồ không để ý đến điều này vì cô đang lúng túng, cô cúi đầu cũng không nhìn thấy phản ứng của anh, liền vội vàng đem tạp dề giải quyết, rồi sau đó thối lui đến khoảng cách an toàn ở bên ngoài, đang lúc này, đột nhiên vang lên “Uych” một tiếng, tiếng nước chảy làm cho thần kinh có chút căng thẳng của Tur Đồ gõ mạnh một cái, làm cô phản xạ có điều kiện ngẩng đầu .

Anh đang khẽ rũ con mắt nhìn cô, ánh mắt giống như là vòng xoáy màu đen, mang theo lực hấp dẫn mê mẩn lôi cuốn người khác, nếu như không phải là cô đột nhiên ngẩng đầu, căn bản cũng không sẽ biết anh đang lẳng lẳng nhìn cô như vậy, đã nhìn bao lâu

Tur Đồ hô hấp không thông, thế nhưng anh lại giống như tất cả cũng chưa xảy ra chuyện gì, lạnh nhạt bắt quá thu hồi ánh mắt, giống như mới vừa rồi chỉ

là ảo giác của Tư Đồ. Anh quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy vốn là hai con cá trích ở trong bồn rửa, nay đang ra sức nhảy nhảy lên.

Tư Đồ cố đem thần trí đang bị vòng xoáy màu đen kia cuốn đi lôi trở về, mắt thấy cá trích sắp nhảy xuống đất, cô vội vàng đưa tay đi bắt, lại không phát hiện anh đã trước một bước đưa tay tới, nhiều hơn một đôi tay, ngược lại khiến tất cả trở nên luống cuống tay chân, trong nháy mắt, cá không có bắt được, mà chân gà anh đã rửa sạch sẽ để trên bàn ăn bị Tư Đồ trong lúc vô tình phát tay làm rơi hết trên nền nhà.

Đĩa cũng ứng tiếng rơi xuống đất, “Pằng” vỡ vụn bên chân Tư Đồ, Tư Đồ phiến não ngẩng đầu cô, quả nhiên trời sanh cùng phòng bếp chỗ này không hợp nhau.

Cô ngòì chồm hồm xuống nhặt mảnh vụn của cái đĩa bị vỡ, con cá trích nhảy lên, đến làm phiền cô, trực tiếp nhảy vào tay Tư Đồ, hại cô lại không thể không để mảnh vụn đĩa xuống, dùng hai tay nắm chặt con cá trích ấy.

Ở chỗ này cô sút đầu mẻ trán, hoàn toàn không phát hiện người khác đang yên lặng dựa vào cửa tủ lạnh xem kịch vui cho tới bây giờ chỉ thấy lớp trưởng làm mọi việc đầu vào đáy, anh bị a-xít sun-phu-rit bắn vào, cô tỉnh táo và cũng nhanh chóng xử lý nhu cầu bức thiết, không thua kém thầy thuốc chuyên nghiệp khoa da liễu, nhưng chỉ vì chuyện này mà làm cho cô phải sút đầu mẻ trán.

Cho đến khi thấy cô vì cầm cá, ngón tay xẹt qua mảnh vụn sắc bén đĩa, con mắt sắc của Thời Chung nhất thời căng thẳng, thu lại ý cười, tiến lên kéo cô một cái.

Đột nhiên cổ tay của cô bị kéo, còn chưa kịp phản ứng, ngũ quan tuấn lãng của người nào đó đã lọt vào tầm mắt của cô, Tư Đồ kinh ngạc trợn to mắt, đối phương đã ôm lấy eo cô.

Tư Đồ tiếng kinh hô còn ở trong cổ họng, cứ như vậy bị ôm, hai chân xẹt qua mảnh vụn cùng cá trích vẫn còn giãy giụa trên sàn nhà, đảo mắt liền bị khuỷu tay hết sức cường thế ôm đến ngòì dọc theo bồn rửa.

Cho đến ngòì vũng vàng, Tư Đồ mới nhìn rõ khuôn mặt tuấn lãng của người trước mặt. Trên mặt anh dần hiện ra loại ý cười bất đắc dĩ nào đó, làm cho hai tai Tư Đồ nhất thời nóng lên.

Thật ra thì động tác của anh gọn gàng, kéo dài chỉ là hai giây, tay của anh đến lúc này vẫn còn đặt trên eo cô, cách một lớp quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cánh tay anh truyền tới, không khỏi nhắc nhở Tư Đồ, đối mặt với cô là một người đàn ông huyết khí phương cương, Tư Đồ theo bản năng cúi đầu, nhìn cánh tay của anh, lúc này mới phát hiện ra tư thế kì quái của hai người, cô ngòì, anh đứng... Đứng ở giữa hai chân cô.

Tư Đồ không nhin được muốn nhảy xuống bồn rửa, lại bị anh đứng lúc giữ lại vai: “Đại tiểu thư, cũng đừng làm cho tôi loạn thêm, hửm?”

Thanh âm của anh giương nhẹ, giống như lông vũ trêu chọc màng nhĩ Tu Đồ.

Cũng không biết vì sao, màng nhĩ bị trận trận trêu chọc đồng thời, Tu Đồ trong đầu toát ra ý nghĩ đầu tiên là: ngộ nhờ Tầm Tầm lúc này đi vào, cô thật muốn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Thấy cô phối hợp ngoan ngoãn ngồi yên, không hề qua loa, Thời Chung mới thả đẩy cô ra, tự động dọn dẹp một mảnh hỗn độn trên đất.

Tu Đồ có chút cứng ngắc ngồi ở đó, ngắm nhìn phòng bếp, Tầm Tầm không có thấy, tốt lắm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngoái đầu nhìn lại thấy Thời Chung đã đem cá bắt trở lại trong bồn, đi đến chỗ để ki cùng cây chổi.

Quả nhiên không có cô giúp một tay, tất cả lại khôi phục trật tự ngay ngắn lúc đầu.

Quả nhiên không có cô giúp một tay, tất cả lại khôi phục trật tự ngay ngắn lúc đầu.

Thì ra là ngón tay đẹp mắt người, cất hành tây. Cũng rất vui tai vui mắt không chỉ có vui tai vui mắt, hiệu suất vẫn còn rất cao, rất nhanh anh đã nấu xong món ăn thứ nhất, trong phòng bếp đã nổi lên trận trận mùi thơm, Tu Đồ ngồi ở một bên trên bồn rửa, nghĩ thật lâu cũng chỉ nghĩ đến một câu nói nhảm: “Thật ra thì... Tôi vẫn có học nấu ăn, chờ một ngày kia tôi học thành rồi, nhất định mời anh tới nếm thử một chút.”

Thời Chung chuyên tâm tay cầm muôi, cũng không có ngược mắt nhìn cô, cũng là ở trong khói dầu lượn lờ vui vẻ mà cười nói: “Trí nhớ của tôi rất tốt, cô ngàn vạn đừng mở cho ta ngân phiếu không, đến lúc đó không thực hiện lời nói, tôi chính là sẽ nhớ một đời.”

Tu Đồ yên lặng cân nhắc một chút, cuối cùng cảm giác tỷ lệ mình học nấu ăn được cực kỳ bé nhỏ, khoác lác sau có chút không phản bác được, không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ mượn cớ tạm thời rời đi trước: “Ta đi xem Tầm Tầm đang làm cái gì, nửa ngày không có động tĩnh...”

Tu Đồ trở lại phòng khách, một cái liền nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi trên thảm trước bàn trà, dùng bút máy ở trên bản ghi chép nhớ những thứ gì, bộ dáng hết sức chuyên chú.

Cô nhẹ nhàng bước đến gần, Tầm Tầm hoàn toàn không có phát giác chuyên chú như thế, cũng khó trách mới vừa rồi làm rớt cái đĩa, cũng không đi đến phòng bếp liếc mắt nhìn.

Đợi Tu Đồ đi tới phía sau Tầm Tầm, rốt cuộc thấy rõ chuyện làm cho Tầm Tầm chuyên chú như thế, trên laptop ghi: sẽ zuo-cai, +10 phân. (cái này ta không hiểu)

Tầm Tầm lúc này mới cảm thấy được có cái gì không đúng, chột quay đầu lại, thấy Tu Đồ vừa đứng ở trước mặt câu, câu hoảng hốt.

Cầu cuống quít khép lại laptop, muốn ôm nó chạy trốn, Tư Đồ lại không nhúc nhích chặn trước mặt cậu, nặn ra một bộ bộ dáng nghiêm túc, duỗi tay hướng tới cậu.

Cô thật muốn xem tên tiểu tử này rốt cuộc nhớ những thứ gì.

Tầm Tầm tự biết mình chạy không khỏi rồi, le lưỡi, ngoan ngoãn giao ra vở.

Chỉ thấy trên laptop dùng một chuỗi con số, chữ hán cùng ghép vắn bày xuất hết sức tinh tế cho bảng điểm, bởi vì ghép vắn chiếm đa số, Tư Đồ theo bản năng liền đọc lên miệng: “So với chú Ngôn cao hơn, thêm 10 điểm; so với chú Ngôn, mắt nhỏ, giảm mười; so...” Cho đến lúc này Tư Đồ mới bỗng nhiên ý thức được mình không nên như vậy, có chút hăng hái đứng xem, một cách tự nhiên liền dừng một chút, sau đó sừng mặt lên, sửa lời nói, “Tầm Tầm, tùy tiện cho điểm người khác là chuyện rất không lễ phép.”

Bị phê bình Tầm Tầm lặng lẽ nổi lên cảm xúc một chút, đang muốn bày ra một bộ dạng cầu xin tha thứ, cũng đang lúc này, một hồi mùi thơm của thức ăn từ nơi không xa bay tới.

Tầm Tầm nhất thời cảnh giác thân thể cứng đờ, chột khê hấp lỗ mũi, xác định mình không có nghe lầm, Tầm Tầm bỗng dựng cặp mắt sáng lên, lập tức chuyện đem laptop quên đến ngoài chín tầng mây, kéo lê chiếc dép”Ba tháp ba tháp” một hồi chạy như điên

Thời Chung vừa đem cá trích kho tàu bung lên bàn, Tầm Tầm đã chạy như điên đến bên cạnh bàn ăn, đôi tay bối lấy mép bàn, tiến tới đĩa hít một hơi thật sâu, sau đó không kịp chờ đợi phóng tới phòng bếp cầm đĩa.

Chỉ chốc lát sau Tầm Tầm đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Thời Chung vào phòng bếp làm món ăn thứ hai, Tư Đồ vẫn ngồi ở trong phòng khách suy tính phải như thế nào xử trí quyền này laptop, phía bên kia, Tầm Tầm thưởng thức tay nghề của Thời Chung, đã không nhịn được hô to: “Lại thêm 10 điểm! Lại thêm mười điểm! Tư Đồ mẹ mau tới, ăn thật ngon!”

Đợi tự mình thưởng thức xong, Tư Đồ không thể không thừa nhận, tài nấu nướng của bạn học cũ thế nhưng so với Thịnh Gia Ngôn tốt hơn nhiều.

Tầm Tầm ăn nhiều, chỉ chốc lát sau đã nói no rồi, nằm ở trên bàn ăn đem cánh gà xương bày chơi, chơi không chán, Tư Đồ cũng là không bỏ được để đĩa xuống, vừa ăn vừa hỏi: “Xem anh thật không giống người biết làm cơm.”

Tư Đồ còn chưa có nói tiếp, Tầm Tầm đã cười tủm tỉm giành đáp: “Mẹ liền thích người biết làm cơm, giống như con.”

Lời của trẻ nhỏ không biết kiêng kị, nhưng”Thích” cái từ này nghe vào trong tai đại nhân anh, sẽ không đơn thuần như vậy rồi, Tư Đồ chỉ có thể lúng túng hướng Thời Chung cười cười: “Đừng nghe đứa nhỏ này nói lung tung.”

Bàn ăn đối diện, anh đối với ngôn luận của Tầm Tầm lần này lại rất là hưởng thụ, khoi lên đuôi lông mày, tâm tình rất tốt hỏi ngược lại: “Không phải sao?”

Mà ta thế nào nhớ năm đó chính cô đã nói qua, người cô sùng bái nhất là ba mình, cũng là bởi vì tài nấu nướng của ông đặc biệt tốt.”

Thời Chung tiếng nói vừa ngừng trong nháy mắt, chỉ thấy cô vốn là gấp thức ăn động tác chợt hơi chậm lại, cả người như bị đông cứng.

Nguyên lai không khí thư giãn, cứ như vậy trong nháy mắt tiêu tán. Bởi vì cô khẽ cúi đầu, Thời Chung không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng chính mắt thấy tay cầm đũa của cô bóp càng ngày càng gấp, chặt đến đầu ngón tay dần dần trắng bệch, Thời Chung không khỏi chợt nhíu mày một chút.

Ngồi ở bên cạnh Tư Đồ, Tầm Tầm vẫn còn ở làm không biết mệt bày chơi xương gà, thuận miệng tiếp lời Thời Chung nói: “Mẹ không có ba. Điều này cũng giống như con.”

Cho đến lúc này, Tầm Tầm mới phát hiện ra có cái gì không đúng cũng không có người tiếp lời của cậu lúc này mới ngẩng đầu lên, vừa đứng nhìn thấy trên mặt Thời Chung dần hiện ra một tia kinh ngạc, hình như là không tin lời của cậu, để chứng minh mình nói không sai, Tầm Tầm lại bồi thêm một câu: “Tháng trước nữa con cùng mẹ cùng nhau đến một nơi có rất nhiều lưới sát gập bà ngoại, bà ngoại liền nói ẹ con con biết...”

“Pằng” một tiếng, chiếc đũa chợt đặt xuống ở trên bàn, trong chớp nhoáng Tầm Tầm cả kinh, theo bản năng im lặng, Tư Đồ để đũa xuống, lúc này mới ngẩng đầu lên, Thời Chung rút cuộc nhìn thấy nét mặt của cô

Tư Đồ cười đứng dậy: “Tôi đã ăn no, tôi... Tôi đi rửa chén.”

Trên mặt cô lúc này là nụ cười nhạt hết sức tự nhiên, một chút cũng không giống là giả vờ, nhưng nụ cười này với âm thanh đặt chiếc đũa xuống mới vừa rồi kia, có chút không hợp nhau.

Cô rất nhanh thu thập xong bát đũa đi vào phòng bếp, bên tai Thời Chung bắt nghe vang lên câu mới vừa rồi của Tầm Tầm “Lưới sát”, trở lại nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, không nhìn được nhíu mày.

Ba giờ sáng, ngay cả đám hương thói quen ngủ trễ, Tôn Dao cũng chìm vào giấc ngủ rồi, điện thoại di động lại bỗng dưng vang lên.

Cô mê hoặc bất máy. Điện thoại đầu kia là Tư Đồ hết sức thanh minh, âm thanh không có một tia buồn ngủ: “Ra ngoài uống rượu thôi.”

Âm thanh Tư Đồ không có một tia cảm xúc, giống như bình thản, Tôn Dao phản ứng hai giây, lại chợt như bị hù dọa ngồi dậy: “Tư Đồ cậu đừng làm tớ sợ a!”

Đầu bên kia điện thoại di động hình như cũng cảm thấy Tôn Dao phản ứng quá kích, cười hỏi: “Tìm cậu uống rượu mà thôi, nơi nào hù dọa cậu chứ?”

Tôn Dao nắm mi tâm: “Cậu hơn nửa đêm tìm tớ đi ra ngoài uống rượu, còn là năm năm trước cậu và Thịnh Gia nói...” Tôn Dao chột im lặng, đầu điện thoại bên kia hình như cũng bởi vì hồi tưởng lại cái gì không vui, liền ổng nghe không khí chung quanh cũng mơ hồ, cô đơn đi xuống.

Tôn Dao có chút phiền não phát tay một cái, “Được rồi được rồi, chuyện cũ không nói nữa. Cậu ở chỗ nào? Tớ sẽ qua đó liền.”

“...”

Chương 11

Trước cửa một quán đồ nướng, người phụ nữ từ trên xe taxi vừa đỗ lại nhanh chóng xuống xe, chạy vào trong tiệm. Cô đội nón len, đeo kính gọng đen, mặc một cái áo lông dài tới mắt cá chân, đi một đôi giày trắng, cả người từ đầu tới chân gần như kín mít.

Cô bước vào trong quán, nhìn thấy một người phụ nữ khác đang ngồi lẻ loi bên chiếc bàn ở trong góc cạnh cửa sổ, lúc này mới cởi áo khoác xuống, bước nhanh về phía đó. Khi tới sau lưng người phụ nữ kia thì đột ngột vỗ vào vai đối phương: “Không đợi tớ mà đã uống trước rồi hả?”

Nhậm Tư Đồ đang tự mình rót bia giật mình ngẩng đầu lên thấy Tôn Dao tháo cái nón xuống, rồi đứng dung ngồi xuống đối diện với mình.

Nhậm Tư Đồ quét mắt nhìn Tôn Dao một vòng, ai có thể nghĩ tới một nữ minh tinh quá nửa đêm, lại ăn mặc như vậy chạy tới quán ăn bình dân này chứ?

Nhậm Tư Đồ mở một lon bia để ở trước mặt Tôn Dao. Tôn Dao đã cởi áo khoác, hiện giờ trên người là chiếc áo len màu trắng đơn giản, quần jean sáng màu phù hợp, trong nháy mắt đã không còn bộ dáng công kênh vừa rồi nữa; khuôn mặt không trang điểm vẫn thực xinh đẹp. Tôn Dao cầm lon bia mà Nhậm Tư Đồ đưa qua, uống một hớp rồi nói: “Nói đi, hôm nay có chuyện gì mà lại tìm tớ ra ngoài.”

“Không có.” Nhậm Tư Đồ không mặn không nhạt trả lời.

Tôn Dao cầm menu của quán đồ nướng lên xem xét, lơ đãng hỏi: “Có phải liên quan tới chuyện tình yêu không?”

Động tác cầm lon bia của Nhậm Tư Đồ hơi chậm lại: “Cái gì mà tình yêu?”

“Tầm Tầm nói”. Nói đến đây, Tôn Dao cũng không tránh khỏi tò mò, đặt tờ menu xuống bàn, ung dung nhìn Nhậm Tư Đồ, “Vậy người đàn ông kia chân dài tới đầu mà Tầm Tầm lại gọi anh ta là chú chân dài?”

Nhậm Tư Đồ nhún vai một cái, không đáp lại, buồn bực uống tiếp. Thấy bộ dạng của cô trầm tư, Tôn Dao liền nhúc nhếch. Những suy nghĩ, tâm sự của bác sĩ tâm lý được che giấu quá kỹ, không để cho người ngoài nhìn ra một chút sơ hở nào. Nhưng Tôn Dao hiểu rõ cô như vậy, do dự một chút rồi mở miệng: “Hay là... chuyện của mẹ cậu sao?”

Vừa nói đến chuyện này, Nhậm Tư Đồ nặng nề thở dài, “Thôi đừng nói nữa! Phiền lắm.”

Nhậm Tư Đồ giờ lon bia cầm trên tay cụng vào lon của Tôn Dao: “Uống!”

Phản ứng này của cô rõ ràng là không muốn để Tôn Dao tiếp tục hỏi nữa, Tôn Dao cũng lập tức phối hợp, mang tất cả nghi vấn vào trong lon bia, hậm hực mà uống.

Với những người không quen Nhậm Tư Đồ, chắc chắn sẽ không tin được tử lượng của cô lại cao tới vậy. Lúc hai người chuẩn bị tính tiền rời đi thì Nhậm Tư Đồ vẫn còn rất tinh táo, hai má mới chỉ hồng hồng một chút, còn Tôn Dao lại say khướt nằm gục xuống bàn bất động. Nhậm Tư Đồ giúp Tôn Dao mặc áo khoác, dìu cô rời khỏi quán đồ nướng.

Ra tới bên ngoài, gió lạnh quét qua, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn tinh táo. Tôn Dao thì đặt mông ngồi trên bậc thang dựa vào lan can, cúi đầu làm bầm lều bầu cái gì đó. Nhậm Tư Đồ đỗ xe ở ven đường, cô lấy chìa khóa xe ở trong túi xách, muốn đỡ Tôn Dao vào xe nghỉ ngơi. Tôn Dao lại thừa dịp cô không chú ý, đứng lên lao đảo xuống đường đi về phía trước.

Nhậm Tư Đồ vội vàng đóng cửa xe đuổi theo.

Đột nhiên Tôn Dao tự động dừng lại, nói đúng hơn là dừng lại trước một chiếc xe hơi màu đen.

Nhậm Tư Đồ sững sốt nhìn Tôn Dao ngông nghênh gõ vào cửa sổ xe một cái. Sau đó cửa sổ xe bên ghế lái hạ xuống, Tôn Dao lại khom người cùng tài xế nói chuyện!

Vẻ mặt Nhậm Tư Đồ tràn đầy nghi hoặc bước nhanh tới chỗ đó, khi đến gần mới nghe rõ, Tôn Dao không phải đang cùng tài xế kia nói chuyện phiếm, mà là đang cãi vã. Xem ra Tôn Dao thật sự say không nhẹ, sao lại tìm người lạ ở ngoài phố để gây gổ chứ?

Nhậm Tư Đồ không chậm trễ, nhanh chóng chạy tới, mà cô vừa mới đến bên cạnh Tôn Dao, đang chuẩn bị giơ tay lên vỗ vai Tôn Dao, lại nghe thấy cô ấy tức giận mắng tài xế kia: “Con mẹ nó ông về nói với Từ Kính! Chẳng lẽ không còn việc gì làm hay sao mà phải sai người đi theo giám sát tôi! Cút ngay!”

Vừa nghe thấy hai chữ “Từ Kính”, tay của Nhậm Tư Đồ dừng khựng lại giữa không trung.

Tài xế kia chột dạ, nhưng vẫn một mực phủ nhận: “Cô gái này, tôi không hiểu cô đang nói cái gì cả.”

Tôn Dao lúc này đã vươn hẳn nửa người vào trong buồng xe, một tay túm lấy cổ áo của tài xế, tay kia chỉ thẳng vào cửa sổ sát đất của quán đồ nướng cách đó không xa: “Tôi ngồi ở trong đó hai giờ, cái xe này cũng dừng ở đây chừng đó thời gian...”

Nhậm Tu Đồ nhất thời hoàn hồn, theo bản năng nhìn qua cửa sổ sát đất của quán đồ nướng. Lúc ngồi ở trong đó, tâm trạng cô không được tốt, thấy Tôn Dao cứ liên tục ngó ra ngoài cửa sổ, cô cũng không thực sự để ý, thì ra lúc ấy Tôn Dao là nhìn chiếc xe này...

Hiện tại, Tôn Dao vẫn còn cùng tài xế kia không ngừng giằng co: “Ông nói ông không biết Từ Kính sao? Được!” Tôn Dao lấy điện thoại di động ra bắt đầu ấn bàn phím. Có lẽ là vì tức giận cùng với đầu óc say đến choáng váng, ngón tay Tôn Dao run run rẩy rẩy, ấn tới ba lượt, rốt cuộc mới thành công ấn được dây số kia. Sau đó trực tiếp nhét di động vào trong tay của người tài xế.

“Alo?” Đầu bên kia của di động truyền đến tiếng trả lời.

Sắc mặt tài xế nhất thời tái nhợt, cuống quýt để điện thoại đến bên tai: “Từ thiếu...”

“...”

“Vâng” mặc dù đang nói qua điện thoại di động, tài xế vẫn kính cẩn lễ phép gật đầu.

“...”

“Vâng”

“...”

“Được.”

Tài xế một giọng căng thẳng nói xong, trả điện thoại lại cho Tôn Dao, cũng không nhìn Tôn Dao một cái, trực tiếp khởi động xe: “Ngại quá cô Tôn, tôi sẽ đi ngay.”

Tài xế vội vã lái xe đi, còn người vừa hùng hù tranh cãi với người ta - Tôn Dao lại thoáng mất hết cả sức lực, trong nháy mắt đã ngã ngồi ở trên mặt đất. Nhậm Tu Đồ vội vàng chạy tới đỡ lấy cô.

Nhậm Tu Đồ rất vất vả mới đưa Tôn Dao kéo về xe của mình, lúc này mới gọi điện thoại thuê tài xế lái xe đến hỗ trợ.

Trong khoảng thời gian chờ tài xế tới đón, hai người ngồi im trong xe, mùi rượu từ trên người tràn ra nồng nặc. Nhậm Tu Đồ hạ toàn bộ cửa xe xuống cho thoáng đãng, nhìn Tôn Dao ở bên cạnh đang đắp áo khoác lông ngừ yên tĩnh. Nhậm Tu Đồ biết cô đang giả bộ ngủ, cũng không đành lòng vạch trần, nên chỉ có thể gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài để giết thời gian.

Lúc này, đã qua nửa đêm, toàn bộ thành phố vẫn đang đắm chìm trong bóng tối trước bình minh. Bầu trời tối đen thật sự rất thê lương, khiến cho người ta không cảm nhận được một chút nhiệt độ nào.

Nhậm Tư Đồ không nhìn được chà xát hai bên cánh tay, đột nhiên nghe thấy Tôn Dao thì thầm hỏi cô: “Cậu nói xem, anh ta cứ xen vào cuộc sống của tớ như vậy. Ngộ nhớ một ngày nào đó Tầm Tầm bị phát hiện, chúng ta phải làm như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ quay sang nhìn Tôn Dao một cái, hai mắt Tôn Dao vẫn còn nhắm nghiền, nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra đang ngập tràn lo lắng. Nhậm Tư Đồ cũng mệt mỏi hơi khép mắt lại: “Chính cậu đã từng nói, ông trời để cho Từ Kính không chết, là ông trời đang giúp cậu kết thúc cơn ác mộng. Từ đó về sau, mỗi ngày cậu sẽ đều sống vui vẻ, không ai có thể ngăn cản...”

Có tiếng gõ vào xe truyền đến cắt đứt lời nói của Nhậm Tư Đồ. Tài xế hỗ trợ cuối cùng cũng đã tới... Nhậm Tư Đồ vội vàng vươn người nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng sững sờ.

Đứng ở ngoài cửa sổ không phải là tài xế tới hỗ trợ, mà là một người đàn ông có vẻ mặt nghiêm túc xa lạ. Người này liếc nhanh qua Nhậm Tư Đồ, rồi nhìn chằm chằm vào Tôn Dao ngồi bên cạnh cô.

Nhậm Tư Đồ cau mày hỏi: “Anh là ai?”

Tôn Dao cũng mở mắt ra nhìn, người đàn ông kia cung kính gật đầu với Tôn Dao: “Cô Tôn, Từ tiên sinh muốn cùng cô nói chuyện riêng một chút.”

Anh ta vừa nói xong, sắc mặt của cả hai người trong xe lập tức thay đổi.

Dựa theo ánh mắt ám chỉ của người đàn ông xa lạ này, Nhậm Tư Đồ nghiêng đầu nhìn sang bên kia đường, thấy có một chiếc xe đang chờ sẵn ở đó. Đến lúc Tôn Dao cũng quay đầu nhìn qua thì cửa sổ phía sau của ô tô từ từ hạ xuống, lộ ra sườn mặt của một người đàn ông

Là Từ Kính.

Nhậm Tư Đồ mặc dù chưa nhìn rõ dung mạo của người đàn ông ngồi trong xe, nhưng cũng đoán được chắc chắn anh ta là Từ Kính. Nhiều năm trước cô đã từng gặp qua anh ta, nên chỉ cần nhìn thoáng qua, Nhậm Tư Đồ theo bản năng sinh ra cảnh giác, dùng tay nắm chặt lấy cổ tay của Tôn Dao.

Tôn Dao thoáng ngạc nhiên, xong lại đột nhiên cười lạnh: “Bây giờ không còn giống ngày xưa nữa, một người què như anh ta thì có thể làm được gì tớ cơ chứ?”

Dứt lời liền rút khỏi tay Nhậm Tư Đồ, tùy tiện bước xuống xe.

Nhậm Tư Đồ nhìn Tôn Dao từng bước lão đạo đi sang bên kia đường, trong lòng lo lắng. Vốn là cô gặp chuyện buồn phiền muốn tìm người ra ngoài uống rượu, kết quả lại dẫn tới đại phiền toái Từ Kính này. Thật là khiến người ta nhức đầu.

Thật may cũng không lâu lắm, Tôn Dao liền an toàn trở lại. Khi cô ngồi vào trong xe của Nhậm Tư Đồ, vẻ mặt vừa tức lại vừa buồn cười.

Nhậm Tư Đồ nhìn lại chiếc xe hơi màu đen kia thì nó đã bắt đầu khởi động, thoáng một cái đã chạy khuất khỏi tầm mắt của cô. “Anh ta tìm cậu làm gì?”

“Anh ta huy động nhiều người như vậy chỉ để đến đây nói xin lỗi với tớ. Nói hơn nửa đêm tớ còn đi ra ngoài, anh ta lo lắng tớ xảy ra chuyện, nên mới phái người đi theo, mong tớ bỏ qua. Không, cần, để, ý?” Tôn Dao gằn ra từng tiếng, không nhịn được hừ lạnh, quay đầu sang nhìn Nhậm Tư Đồ hỏi, “Cậu nói như vậy có nực cười hay không?”

Nhưng Nhậm Tư Đồ lại cười không nổi.

Người đàn ông họ Từ này, cả cô và Tôn Dao đều không thể chọc vào... Nhậm Tư Đồ cúi đầu suy nghĩ cẩn thận một chút, không khỏi nghiêm túc khuyên nhủ: “Chờ cho cậu thực hiện xong hợp đồng lần này, nếu còn hợp đồng gì khác liên quan đến anh ta thì nói với người đại diện giúp cậu hủy đi. Anh ta có thể kí nhiều hợp đồng với cậu như vậy, chắc chắn không phải chỉ là trùng hợp.”

“Ban đầu thấy anh ta tới tìm tớ nhiều hơn, tớ còn tưởng...” Nói tới đây, Tôn Dao không nhịn được nở nụ cười tự giễu, sau đó càng cười lại càng bi thương, lắc lắc đầu muốn khiến cho suy nghĩ ấy biến mất

Có lúc Nhậm Tư Đồ thực sự bội phục khả năng điều chỉnh tâm lý của Tôn Dao. Nhìn lại bản thân mình, cô vốn là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, vậy mà lại không thể điều chỉnh được tâm lý của chính mình.

Lúc Nhậm Tư Đồ về được đến nhà đã gần sáu giờ sáng, bầu trời phủ kín tầng tầng lớp lớp mây mù, sương sớm còn chưa tan, trong không khí là một mảnh mông lung mờ mịt. Nhậm Tư Đồ toàn thân nồng nặc mùi rượu, tận lực nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đổi giày vào nhà. Lúc này mới sực nhớ ra Tầm Tầm không có ở nhà, cô căn bản không cần phải lo mình gây ra tiếng động đánh thức cậu nhóc.

Buổi chiều hôm qua, Tầm Tầm sang nhà chú chân dài của nó chơi game, chơi liên tục thẳng tới buổi tối, cô kéo thế nào cũng không chịu đi, cuối cùng chỉ có thể để cho cậu nhóc ngủ lại ở đó một đêm.

Mình cứ ngủ hai tiếng trước đã, rồi dậy đi đón Tầm Tầm sau cũng được, Nhậm Tư Đồ nghĩ thầm. Quần áo cũng không thay, trực tiếp ngã lên giường nhắm mắt ngủ luôn.

Thật là lâu cô chưa từng ngủ ngon như vậy, cả giấc ngủ không hề mộng mị gì, khiến cho Nhậm Tư Đồ ngọt ngào ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

Khi Nhậm Tư Đồ toàn thân thỏa mãn vươn vai mở mắt ra nhìn, rèm cửa sổ không được kéo vào nên cả phòng ngủ tràn ngập ánh nắng mặt trời. Nhậm Tư Đồ lập tức ngồi bật dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức ở bên cạnh, đã hơn chín giờ rồi sao?

Cả người Nhậm Tư Đồ vẫn còn nồng nặc mùi rượu, nếu để Tầm Tầm người thấy, nhất định cậu nhóc sẽ giáo dục cô một phen. Nghĩ tới điều này, Nhậm Tư Đồ liền cảm thấy nhức đầu, vội vàng vọt vào phòng tắm kỳ kỳ cọ cọ thật cẩn thận.

Tắm xong, tinh thần cũng trở nên sáng khoái, Nhậm Tư Đồ phủ thêm áo choàng tắm bước nhanh đi tới trước tủ treo quần áo, đang chuẩn bị thay đồ thì chợt nghe thấy chuông điện thoại di động của mình vang lên.

Nhậm Tư Đồ không nhớ nổi mình để di động ở chỗ nào, chỉ có thể ngơ ngác đứng im tại chỗ chăm chú lắng nghe hình như tiếng chuông phát ra từ phòng khách. Nhậm Tư Đồ vội vội vàng vàng mở cửa phòng ngủ chạy ra.

Nhưng cô vừa ra khỏi phòng ngủ chưa được hai bước, liền dừng khựng lại

Một người đàn ông đang đứng ở trước mặt cô, nhìn thấy cô thì có chút giật mình

Là Thời Chung, là anh đang gọi điện thoại tới cho cô

Đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Nhậm Tư Đồ, cánh tay đang cầm điện thoại của Thời Chung không tránh khỏi cứng đờ.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Nhậm Tư Đồ trống rỗng chừng hai giây, đến khi giọt nước từ trên mái tóc chưa được lau khô của cô lặng lẽ nhỏ xuống trước ngực, cô mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng nắm chặt lấy cổ áo choàng tắm.

Động tác đó của cô giống như tiếng chuông đánh thức Thời Chung, anh lập tức cúi đầu. Mặc dù không phải anh chưa từng gặp qua những người phụ nữ mặc lễ phục có cổ chữ V khoét sâu táo bạo, nhưng hình ảnh Nhậm Tư Đồ đứng trước mắt anh, bộ ngực như ẩn như hiện, ngược lại càng khiến... người ta thêm mơ màng mộng tưởng.

Thời Chung là một người đàn ông có năng lực tự chủ rất cao, cho dù là đang đứng trước một cảnh xuân đẹp không sao tả xiết kia, nhưng vẫn có thể ngay tức khắc lạnh nhạt thu hồi tầm mắt.

Người phụ nữ này xương quai xanh thon dài, cần cổ vẽ ra một đường cong xinh đẹp... Tầm mắt Thời Chung liếc nhanh qua cô, mỗi một tác da thịt, anh chỉ nhìn lướt qua, nhưng khi nhìn lên đôi môi của Nhậm Tư Đồ thì anh không có cách nào rời mắt.

Cùng lúc đó, trong đầu Thời Chung chợt nhớ tới cuộc nói chuyện giữa anh và Tầm Tầm khi hai người đang chơi game vào tối hôm qua...

Sau khi Tầm Tầm sống chết kiên quyết muốn ở lại nhà anh chơi game, Thời Chung cũng bị cậu nhóc này kéo ra ngồi trên mặt thảm ở ngoài phòng khách, hỗ trợ nó chơi. Cuối cùng, anh đành phải để người giúp việc tiễn Nhậm Tư Đồ ra về.

Nhậm Tư Đồ bắt đắc dĩ rời khỏi, người giúp việc đưa Nhậm Tư Đồ đi ra thang máy riêng của từng hộ gia đình. Cửa thang máy vừa đóng, Tầm Tầm đã bỏ máy chơi game xuống hiên nhiên, cậu nhóc này căn bản cũng không phải là nghiện chơi game đến nỗi ngay cả nhà cũng không chịu về, mà chủ yếu là vì muốn thoát khỏi sự giám sát của Nhậm Tư Đồ mà thôi.

Thời Chung thấy vậy, cũng buông máy chơi game xuống, một tay đặt trên bàn trà, nâng cằm lên nhìn về phía Tầm Tầm, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ xem cậu nhóc sẽ nói ra những câu kinh hãi thế tục gì.

“Chú là ba tôi sao?”

Cánh tay nâng cằm của Thời Chung nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa là mặt bị đập xuống bàn trà. Cậu nói mà Tầm Tầm nói ra, còn kinh hãi thế tục hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Thời Chung âm thầm điều chỉnh một lúc lâu, mới có thể bình tĩnh hỏi lại: “Sao cháu lại hỏi như thế?”

Tầm Tầm bày ra tư thế ‘đừng tưởng có thể tránh được ánh mắt của tôi’, có chút khinh bỉ nhìn bộ dạng ra vẻ đạo mạo của Thời Chung: “Tôi đã nhìn thấy hết rồi, ngày đó chú hôn Nhậm Tư Đồ.”

“Ngày đó?”

Tầm Tầm lại bày ra tư thế “đừng tưởng có thể tránh được ánh mắt của tôi” với level cao hơn. Lúc này, Thời Chung thật sự cảm thấy mờ mịt, không sao hiểu nổi.

Tầm Tầm cho Thời Chung ba giây để thẳng thắn khai nhận sẽ được khoan hồng, nhưng thấy anh vẫn không có dấu hiệu muốn nói về chuyện đó, lúc này mới không cam lòng chép miệng, nói rõ ràng: “Chính là hôm chú uống rượu say chạy tới nhà tôi đó! Nhậm Tư Đồ còn gạt tôi, nói rằng chú đến chỉ vì ông đạo tặc kia là ba của chú. Chú chỉ đến tìm ông ấy mà thôi. Nếu ông đạo tặc thật sự là ba của chú, thì tại sao hai người không ở cùng với nhau? Nhậm Tư Đồ nhất định là đã xem”ba ơi, mình đi đâu thế?”¹ quá nhiều rồi, ngay lời nói dối như vậy mà cũng nói ra được.

Thời Chung bóp trán, nhất định là bởi vì anh và cậu nhóc này không cùng một thế hệ, nên cần phải thật cẩn thận để ý, mới có thể hoàn toàn hiểu Tâm Tâm đang nói cái gì.

“Đợi một chút...! Ông đạo tặc?”

“Tôi gọi ông ấy là ông đạo tặc, ông ấy nói muốn nhét tôi vào bồn cầu rồi xả nước cho trôi đi nếu tôi không gọi là ông đạo tặc.” Nói tới đây, hình như Tâm Tâm có chút tức giận, hậm hực nói, “Ông ấy là người xấu!”

Thời Chung lặng lẽ thở dài, cái này thật sự rất giống tác phong của ba anh.

“Còn nữa,” ba ơi, mình đi đâu thế?” là cái gì?” Thời Chung lại hỏi.

Tâm Tâm một giây trước vẫn còn đang nghiền răng nghiền lợi đã lập tức bị câu hỏi ngu xuẩn của Thời Chung thu hút toàn bộ sự chú ý: “Cái này mà chú cũng không biết sao?!”

Tâm Tâm kinh ngạc hô lên, tiếp theo lại bày ra bộ dáng ghét bỏ, giống như kiểu “không có cách nào nói chuyện được với người ngoài hành tinh”.

“Được rồi, những thứ đó cũng không quan trọng.” Thời Chung phất tay một cái, muốn đem mấy chi tiết không liên quan vút sang một bên, sau đó nghiêm nghị hỏi, “Cháu xác định đã thấy chú hôn Nhậm Tư Đồ sao?”

“Khi đó tôi muốn đi toilet, sau khi mở cửa liền nhìn thấy chú và mẹ trên ghế salon...” Tâm Tâm bất đắc dĩ buông tay, “Nhậm Tư Đồ nhất định là đã nghĩ tôi đang ngủ say rồi.”

Thời Chung nhất thời rùng mình. Ở trên... ghế salon?

Đêm đó anh lại quên mất nhiều chuyện như vậy sao? Thời Chung có chút ảo não lắc đầu.

“Tôi đã hỏi chú Gia Ngôn, em bé là từ đâu ra? Chú ấy nói là từ trong bàn chân mà ra, xem tôi là đứa nhỏ ba tuổi hay sao chứ? Trên TV cũng đều diễn cả rồi, hai người hôn nhau xong mới có thể sinh ra được em bé.”

“...” Thời Chung rớt cuộc cũng hiểu suy nghĩ của cậu nhóc này, nhưng anh lại phát hiện ra mình hoàn toàn không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tuy nhiên, rất nhanh Thời Chung xác định được vấn đề trọng điểm mà anh quan tâm từ trong lời nói của Tâm Tâm: “Chú Gia Ngôn? Người này và Nhậm Tư Đồ có quan hệ gì?”

“Mặc dù tổng điểm của chú Gia Ngôn có cao hơn chú một chút, nhưng khả năng chú ấy là ba của tôi thì rất thấp, vô cùng thấp” Thám tử nhỏ Tâm Tâm từ chối cho ý kiến về câu hỏi của Thời Chung, ngược lại bắt đầu một vòng suy luận mới, “Dù bề ngoài là tôi được nhận nuôi, nhưng tôi có thể khẳng định, mình chính là do Nhậm Tư Đồ sinh ra. Có lẽ là bởi nguyên nhân nào đó khiến Nhậm Tư Đồ không thể công khai thừa nhận tôi, nên chỉ có thể nhận nuôi để đón tôi trở về bên cạnh chăm sóc.”

Nhận nuôi?

Hai chữ này đối với Thời Chung mà nói, thực sự kích thích anh không ít. Nhưng Tầm Tầm phân tích rất có lý, thậm chí còn gây ảnh hưởng tới suy nghĩ của anh. Thời Chung tạm thời quyết định không đi sâu tìm hiểu vấn đề "nhận nuôi" này nữa, chỉ bất đắc dĩ hỏi "Cái này cháu cũng học từ việc xem TV sao?"

"Làm sao chú biết?" Tầm Tầm ngạc nhiên, "Chính là bộ phim do Tôn Dao đóng chiếu trên TV đó. Mặc dù trong phim Tôn Dao chỉ diễn vai phụ, nhưng cô ấy nhất định bắt chúng tôi đúng giờ phải bật TV lên xem kể cả có thích hay không, làm như thế để giúp tăng tỉ lệ người xem của phim này. Tôi cũng xem qua mấy tập, đúng lúc chiếu đến tình tiết: người mẹ không thể nhận đứa con của mình, liền lừa gạt là nó được nhận nuôi. Còn nữa, cái ngày Tôn Dao cùng Nhậm Tư Đồ đi đến cô nhi viện tìm tôi, tôi có nghe thấy Nhậm Tư Đồ khóc rất đau lòng trong phòng làm việc của viện trưởng. Đó chính là chứng cứ!"

"..."

"..."

Quay lại thực tại, Thời Chung nhìn chằm chằm vào đôi môi trơn mềm hồng nhuận của Nhậm Tư Đồ, dường như bên tai còn văng vẳng lời nói của Tầm Tầm: Khi đó tôi muốn đi toilet, sau khi mở cửa liền nhìn thấy chú và mẹ trên ghế salon...

Tất cả những chuyện xảy ra vào đêm hôm đó, sao anh lại có thể quên hết không còn một mảnh?

Mà bây giờ, Thời Chung chỉ cần thoáng cúi đầu, là có thể ôn lại một lần nữa mềm mại ngọt ngào bị anh lãng quên...

Thời Chung từng chút từng chút khẽ cúi đầu. Ánh mắt bình tĩnh, động tác rất nhỏ, nhưng không hề do dự.

Nhậm Tư Đồ vẫn còn đang căng thẳng nắm chặt cổ áo choàng, hoàn toàn không phát giác được ý đồ của anh.

Đúng lúc này, giọng nói bất mãn của Tầm Tầm từ trong phòng khách truyền đến "Thật kỳ quái, rõ ràng điện thoại di động của mẹ để ở nhà mà..."

Tiếng nói của Tầm Tầm giống như một chậu nước lạnh dội vào ngọn lửa nóng bỏng, âm thanh này mãnh liệt xông vào tai Nhậm Tư Đồ, cô đột ngột ngẩng đầu, không ngờ lại chạm ngay vào ánh mắt của Thời Chung.

Ánh mắt của anh lẳng lẳng dừng ở trên người cô, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng ẩn chứa sâu bên trong lại như có từng đợt sóng khủng hoảng đang cuộn trào

Không để ý tới chuyện vừa xảy ra, ánh mắt cô nhanh chóng lướt qua vai Thời Chung nhìn về phía Tầm Tầm đang đứng ở trong phòng khách.

Thời Chung cũng thu hồi ánh mắt, sau đó đẩy cửa phòng ngủ của Nhậm Tư Đồ ra, kéo cô tránh đi.

Cửa phòng ngủ ‘bịch’ một tiếng khép lại, hai người đứng ở cạnh cửa đối mặt nhìn nhau. Lung của Nhậm Tư Đồ dán chặt vào cánh cửa lạnh lẽo, nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy toàn thân nóng lên. Dù cô không cúi đầu xuống nhìn thì cũng có thể cảm nhận được lồng ngực bèn chắc của người đàn ông trước mặt này như có như không chạm vào người cô. Vì vậy, Nhậm Tư Đồ không dám thở mạnh, vừa sợ áo choàng tấm sẽ rơi xuống, vừa sợ nếu ngực phập phồng quá lớn sẽ không cần thận mà... đụng phải anh.

Được một lúc, Thời Chung mới sực nhớ ra trên tay mình vẫn còn đang cầm điện thoại di động, anh lặng lẽ cất nó vào trong túi. Nhưng Thời Chung lại quên lùi về phía sau nửa bước, quên không thể cứ đứng sát vào cô như vậy, quên phải khống chế con tim mình đập rộn ràng vì cô. Không hiểu sao tim của Nhậm Tư Đồ cũng càng lúc đập càng nhanh, nhanh đến nỗi cô còn nghe thấy trong lồng ngực của mình phát ra âm thanh”Bùm... Bùm... Bùm...”

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ không chịu nổi nữa, trực tiếp đưa tay lên đẩy vai Thời Chung, thì con ngươi anh chợt căng thẳng, phối hợp bước lùi về phía sau.

Thời Chung vừa lùi lại, hô hấp của Nhậm Tư Đồ cũng trở nên bình ổn. Vốn dĩ Nhậm Tư Đồ bị anh bắt gặp trong bộ dạng chỉ khoác áo choàng tấm, tình huống này cùng lắm cũng chỉ là có một chút lúng túng mà thôi. Nhưng không ngờ anh lại kéo cô vào trong phòng ngủ, ngược lại lại khiến cô cảm thấy chột dạ. Nhậm Tư Đồ mờ mịt hỏi anh: “Tại sao phải trốn chứ?”

Giọng nói Thời Chung mát lạnh, hỏi ngược lại cô: “Chẳng lẽ em muốn để cho cậu nhóc kia nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của mình?”

“Tôi...” Nhậm Tư Đồ nghẹn lời, không phản bác được điều gì.

Lúc này, tiếng hô của Tầm Tầm chợt vang lên ngay trước cửa phòng ngủ: “Ai ở bên trong đó?”

Tầm Tầm nghe thấy âm thanh đóng cửa bên trong nên nhanh chóng chạy vào. Nhậm Tư Đồ lo lắng Tầm Tầm sẽ mở cửa phòng ra, cô vội vàng đi tới tủ treo quần áo, gấp gấp tìm kiếm đồ lót. Đang định lấy áo lót từ trong tủ ra, lại cảm thấy sau lưng có ánh mắt đang quấy rầy. Cô nhướn mày, vẫn thấy Thời Chung đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt không có cảm xúc gì nhìn cô.

“Chẳng lẽ anh còn muốn nhìn tôi thay quần áo?” Nhậm Tư Đồ vừa thốt lên đã ngay lập tức hối hận, câu nói này của cô thật giống như đang trêu đùa, khiêu khích vậy.

Nhưng Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp sửa lại, Thời Chung đã bị câu hỏi của cô khiến cho sững sốt.

Nếu anh trả lời là "Phải" thì cô sẽ mặc cho anh xem sao? Thời Chung bị chính ý nghĩ đen tối của mình chọc cho bật cười.

Chú thích:

1. Là chương trình truyền hình thực tế "Dad, where are you going?"

Chương 12

Nhậm Tư Đồ thay quần áo xong từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên ghế salon đều quay đầu lại nhìn cô. Tầm Tầm hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Chúng tôi nhấn chuông cửa nhiều lần, sao mẹ lại không nghe thấy? May là con có đem theo chìa khóa đó."

Về phần người đàn ông ngồi bên cạnh Tầm Tầm Nhậm Tư Đồ cảm thấy trong mắt anh có một loại ánh sáng rất kì quái, dù chỉ là đang thản nhiên nhìn cô, nhưng dường như có thể xuyên thấu qua bộ quần áo cô đang mặc trên người, làm cho cô có cảm giác như mình quay trở lại thời điểm chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm lúc này vậy.

Nhậm Tư Đồ cố gắng không để ý đến cảm giác không sao nói rõ được này, cười khách sáo rồi đến gần: "Tôi đang định sáng nay đi đón nó về, nhưng lại ngủ dậy trễ. Tối hôm qua nó ở chỗ anh có náo loạn gì không?"

Để chứng minh rằng mình không phải là một đứa trẻ thích trách móc, Tầm Tầm giành trả lời trước: "Chú ấy và con nói chuyện rất vui vẻ."

Còn về phần nói chuyện gì, thì Tầm Tầm có chết cũng không chịu nói, Nhậm Tư Đồ vừa hỏi, Tầm Tầm đã cười tủm tỉm trao đổi ánh mắt với Thời Chung, cuối cùng Thời Chung mặt kín như bưng tổng kết: "Đó là chuyện bí mật giữa đàn ông với nhau..."

Ngày hôm qua dính vào chú chân dài cả ngày còn chưa đủ hay sao, mà lúc Thời Chung muốn đứng dậy từ biệt ra về thì Tầm Tầm cực kì không chịu: "Lần sau lúc nào thì tôi và Nhậm Tư Đồ có thể đến nhà chú chơi?"

Nhậm Tư Đồ không nhịn được cúi đầu trách mắng tên tiểu gia hỏa này: "Cả ngày chỉ biết chơi thôi."

Sau đó ngẩng đầu lên, lại thấy Thời Chung đang nhìn cô, giọng điệu mang ý vị sâu xa nói: "Còn rất nhiều cơ hội."

Thực ra vẻ mặt của người đàn ông này rất bình tĩnh, nhưng khóe mắt anh lại tản ra một chút ám chỉ nào đó. Lúc này, điện thoại của Nhậm Tư Đồ bất thành linh vang lên, sau khi nhận điện thoại, cô nghe thấy một giọng nói trầm thấp nhưng rất từ tính vang lên: "Tối nay có thể hay không?"

Nhưng thực tế cuộc điện thoại mà cô mong đợi đã không xảy ra, cuộc sống mấy ngày nay của Nhậm Tư Đồ, tất cả đều xoay quanh việc khám tâm lý cho

bệnh không ngừng nghỉ: Tàn lão tiên sinh vốn được xem là không phối hợp với bác sĩ chữa bệnh, nhưng so với người bệnh cả người lôi thôi lếch thếch bản thủ mà Nhậm Tư Đồ vừa mới tiếp nhận kia, thì Tàn Lão tiên sinh vẫn được xem là phối hợp tích cực.

Đi quét dọn vệ sinh phòng khám vẫn luôn phàn nàn bệnh nhân kia đã đem mùi hôi vào trong phòng khám, các đồng nghiệp vẫn đang thảo luận xem sẽ trải qua đêm giáng sinh như thế nào, còn Nhậm Tư Đồ thì vẫn đang chờ tiếng chuông điện thoại vang lên...

Đương nhiên, Mạc Nhất Minh vẫn đang suy nghĩ biện pháp để moi được thông tin từ Nhậm Tư Đồ xem đêm giáng sinh Tôn Dao có hẹn với người nào không.

Hai ngày trước đêm giáng sinh, rốt cuộc Nhậm Tư Đồ cũng xác nhận thông tin chính xác, lúc tất cả đồng nghiệp trong phòng khám cùng đi ăn cơm, cô đồng dạng nói với Mạc Nhất Minh: “Hôm đó không có người đàn ông nào hẹn với cô ấy.”

Giữa lúc thời gian ăn cơm trưa, bọn họ ở trong một căn tin thuộc phòng khám, có thể thấy được từng nhóm người mặc áo Blouse trắng xung quanh đang suy nghĩ hoặc trò chuyện về lễ Noel, mà Mạc Nhất Minh lại ngồi đối diện với Nhậm Tư Đồ trên bàn ăn, mục đích hiển nhiên đã viết rõ ở trên mặt. Vừa nghe thấy Nhậm Tư Đồ nói như vậy, ánh mắt Mạc Nhất Minh vừa mới hiện lên một tia hi vọng, thì đã nghe thấy Nhậm Tư Đồ bổ sung thêm: “Đó là bởi vì hôm đó cô ấy tham dự lễ kỉ niệm hàng năm của công ty.”

Mạc Nhất Minh nhất thời suy sụp, thay đổi suy nghĩ hỏi lại: “Vậy còn đêm giao thừa? Cô ấy có dự định gì chưa?”

Nhậm Tư Đồ cũng không nhẫn tâm đả kích anh một lần nữa, xuất phát từ lòng thương hại mà trả lời anh một câu không rõ ràng: “Để em hỏi xem sao.”

Mạc Nhất Minh lắc đầu rồi thở dài: “Anh vốn cho rằng những người phụ nữ xinh đẹp thì sẽ có một cuộc sống rất phong phú - dĩ nhiên đó là suy nghĩ trước khi anh gặp em và Tôn Dao”.

Đột nhiên nghĩ về một khả năng làm Mạc Nhất Minh không thể không cau mày, anh nghiêm túc nhìn Nhậm Tư Đồ từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, “Nói mau, có phải Tôn Dao bị em cuốn hút rồi hay không? Sao chỉ số kích thích càng ngày càng thấp, càng ngày càng không thích người khác phái như vậy?”

Nhậm Tư Đồ dứt khoát không trả lời câu hỏi của anh, cúi đầu ăn cơm: “Em xem như đây là lời khen ngợi anh dành cho em.”

“Hai người thật sự không sợ mình cự tuyệt đàn ông quá nhiều, sau này sẽ sống cô đơn đến cuối đời sao?”

Lúc này Nhậm Tư Đồ không thể nhìn được nữa đành buông đũa xuống, ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Nếu anh còn nói nhiều nữa em sẽ không hỏi giúp anh.”

Chiêu này rốt cuộc cũng ngăn được cái miệng đang lải nhải không ngừng kia của Mạc Nhất Minh. Mạc Nhất Minh nheo mắt lại nhìn Nhậm Tư Đồ, trong lòng sợ hãi đưa tay lên làm động tác kéo kéo miệng lại.

Cuối cùng thế giới thật yên tĩnh.

Nhậm Tư Đồ vừa mới ăn xong, đúng lúc rời khỏi bàn ăn, thì chuông điện thoại di động liên vang lên. Cái người mà Mạc Nhất Minh không ngừng nhắc đến trong bữa ăn rốt cuộc cũng đã gọi tới..

Bị Mạc Nhất Minh “ân cần dạy bảo” suốt cả bữa trưa, nên Nhậm Tư Đồ ngay lập tức nghe điện thoại, không để đối phương kịp mở miệng đã lên tiếng cầu cứu trước: “Đêm giao thừa cậu dành chút thời gian đến đây ăn tối cùng chúng tớ và bác sĩ Mạc đi. Hai người các người có chuyện thì phải gặp mặt nói rõ ràng, tớ đã làm người truyền tin suốt một năm rồi, có thể để cho tớ vinh dự từ chức được không?”

Rốt cuộc Tiêu Dao cũng được thấy sự oán giận của Nhậm Tư Đồ, khi Nhậm Tư Đồ nói chuyện thường rất nghiêm chỉnh, có khi gần như cứng nhắc. Nhưng lúc tức giận lại ngược lại, nói không ngừng, lại còn dùng rất nhiều những từ ngữ hài hước. Đầu dây bên kia Tôn Dao liên tục đưa tay xin tha thứ: “Tớ sai rồi, tớ sai rồi không được sao? Sau này nhất định sẽ không làm phiền cậu việc này nữa, nhưng mà... cậu phải giúp tớ trước đã.”

“...”

“Tìm giúp tớ một người bạn nam trong buổi lễ kỉ niệm hàng năm.”

“Tớ? Tìm? Giúp? Cậu?” Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không nghĩ là mình có năng lực này: “Mạc Nhất Minh, Thịnh Gia Ngôn, cậu chỉ được chọn một mà thôi. À... còn có cả Tầm Tầm nữa.”

Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn còn nói chuyện hài hước như vậy, Tôn Dao biết cơn giận của cô chưa hết, giọng nói không thể không tăng thêm vài phần thành khẩn.”Tớ cũng vừa mới biết, anh ta cũng được mời tham dự vào lễ kỉ niệm hàng năm của công ty tớ.”

Nói đến đây, không cần hỏi rõ, Nhậm Tư Đồ cũng biết”anh ta” kia là đang nói đến người nào. Rốt cuộc cơn giận dữ vì phải làm người truyền tin tròn một năm cũng tan theo mây khói, Nhậm Tư Đồ khôi phục lại giọng điệu nghiêm túc: “Nếu không ngày họp mặt hàng năm đó cậu đừng đi nữa. Cứ nói là bị bệnh đi.”

“Dựa vào cái gì mà tớ phải trốn tránh? Anh ta nghĩ rằng tớ sợ anh ta hay sao?”

“VẬY... trong những người mà tớ vừa kể ra kia.”

“Những người mà cậu vừa kể?” Tôn Dao nhin không được hừ lạnh: “Những người đó mà gặp họ Từ kia thì có ai mà không cúi đầu khom lưng? Tìm bọn họ đi cùng thì tở mắt hết mặt mũi rồi.”

“Vậy để Thịnh Gia Ngôn đi cùng cậu đi, dù sao gần đây anh ấy cũng rảnh rồi, đêm giáng sinh cũng không có hẹn với ai.”

“Không được, tuy rằng Thịnh Gia Ngôn không tệ, nhưng vừa nhìn ra đã biết anh ấy là một người có tính tình tốt, căn bản không thể giúp được việc gì.” Tôn Dao nghĩ nghĩ, lập tức giọng nói trở nên hăng hái: “Nếu không thì như vậy đi, nói Tầm Tầm cho tở mụn chú chân dài của nó một chút.”

“Cậu nói đùa sao?” Nhậm Tư Đồ đang bung khay thức ăn trong tay bị lời đề nghị này của Tôn Dao dọa cho sợ hãi suýt nữa làm rơi xuống đất. Cô bước nhanh ra khỏi cantin tìm chỗ hành lang tương đối yên tĩnh ngồi xuống. Để tránh cho sự vui đùa trở thành sự thật, Nhậm Tư Đồ không chút suy nghĩ liền thốt lên: “Chú chân dài của Tầm Tầm diện mạo không có bản lĩnh đâu, cậu đừng cần nhắc tới anh ta.”

“Cậu đang hù tở đấy à, trong ipad Tầm Tầm có ảnh chụp của anh ta đấy.”

Lời nói dối vừa mới ra khỏi miệng đã bị vạch trần, Nhậm Tư Đồ buồn bực chỉ muôn ngẩng đầu thờ dài: “Tở và anh ta căn bản không giống như cậu nghĩ đâu, cậu để cho tở mở miệng nói chuyện này với anh ta như thế nào đây?”

Tôn Dao trầm mặc trong chốc lát, có chút hồi hận thì thào: “Vậy thôi. Tở sẽ nghĩ cách khác.”

Không có cách nào khác hai bên đành phải cúp điện thoại.

Đúng lúc Mạc Nhất Minh ăn xong đi ra ngoài, nhìn thấy Nhậm Tư Đồ đang đứng ở hành lang cầm điện thoại di động mà thất thần, không khỏi cao giọng hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Nhậm Tư Đồ lúc này mới đem điện thoại bỏ vào trong túi xách, đi theo Mạc Nhất Minh trở lại phòng khám ở dưới tầng trệt. Nhưng vừa mới vào thang máy, điện thoại của Nhậm Tư Đồ lại vang lên.

Điện thoại vừa kết nối, cô nghe thấy giọng nói Thịnh Gia Ngôn có chút khẩn trương, đi thẳng vào vấn đề: “Cho anh số điện thoại riêng ở phòng khám tâm lý đi, hoặc số điện thoại của bác sĩ khoa tâm thần cũng được.”

“Làm sao vậy?”

“Anh đang điều tra một vụ án, đương sự cần phải được đánh giá tâm lý chi tiết.”

“Có thể đến thẳng phòng khám của em, không cần phải tốn công sức tìm bác sĩ khác làm gì?”

Đầu dây bên kia Thịnh Gia Ngôn rõ ràng không suy nghĩ đến lời đề nghị của Nhậm Tư Đồ đưa ra, nói thẳng: “Hiện giờ không thể nói rõ ràng được, tóm lại, nhanh chóng gửi cách thức liên lạc của tất cả những bác sĩ đó cho anh là được.”

“Được, em sẽ gửi cho anh.”

Thịnh Gia Ngôn nói một tiếng “cảm ơn” xong muốn cúp điện thoại, Nhậm Tư Đồ vội vàng ngăn lại: “Chờ một chút.”

“Hả?”

Nhậm Tư Đồ vừa nghĩ đến Tôn Dao thì giọng nói có chút mất mát: “Đêm giáng sinh anh có rảnh không?” Nhậm Tư Đồ đang muốn nói để cho anh cùng Tôn Dao đi tham gia hoạt động kia, nhưng lại nhớ ra Mạc Nhất Minh cũng đang ở trong thang máy, lại tự động đem nửa câu còn lại nuốt vào trong bụng.

“...”

“...”

Dường như Thịnh Gia Ngôn bị người khác hỏi thúc, giọng nói vội vàng vang lên lần nữa: “Phía bên anh có việc, anh cúp máy trước đây. Tan tầm anh gọi điện lại cho em rồi mình nói sau.”

Sau đó Thịnh Gia Ngôn liền cúp điện thoại.

Mặc dù biết khi anh đột nhiên bận rộn thì việc vội vàng tắt điện thoại khi đang nói chuyện với cô là chuyện bình thường, nhưng lúc nghe được giọng nói ân cần của anh trước khi tắt máy thì Nhậm Tư Đồ vẫn thoáng cảm thấy có chút mất mát.

Nhưng Thịnh Gia Ngôn nói được thì làm được, khi tan tầm trời nhá nhem tối, Nhậm Tư Đồ vừa định gọi điện thoại để nói cho xong chuyện buổi trưa đang nói dở thì cô lại nhận được một tin nhắn thoại.

Tin nhắn thoại này do Tôn Dao gửi đến: “Đúng lúc hôm nay tớ có thời gian rảnh, tớ đến tìm Tầm Tầm, gặp nhau ở chỗ cũ nhé.”

Nhậm Tư Đồ vừa nghe tin nhắn thoại xong, Thịnh Gia Ngôn đã điện thoại tới.

“Lễ kỉ niệm hàng năm của công ty Tôn Dao, cô ấy không có người đi cùng. Tạm thời vẫn chưa tìm được người thích hợp, anh đi cùng với cô ấy đi.”

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó Thịnh Gia Ngôn cười nói: “Anh còn tưởng rằng em muốn hẹn với anh.”

“Ặc...”

“Đêm đó anh có hẹn trước rồi, nhưng nghĩ em có việc tìm anh nên anh đã từ chối đấy.” Thịnh Gia Ngôn nói đến đây thì ngừng lại, im lặng vài giây, sau đó giọng anh lại vang lên lần nữa, lúc này đã khôi phục lại giọng nói lơ đãng bình thường: “Được, anh đi cùng với cô ấy. Vậy dự định trong đêm giáng sinh của em thì sao?”

“Em?” Thịnh Gia Ngôn bổ sung thêm vấn đề này khiến cho Nhậm Tư Đồ không có thời gian để ý đến giọng nói là lạ của anh, ngược lại suy nghĩ đến vấn đề anh vừa hỏi: “Thì cùng chơi với Tầm Tầm thôi ạ.”

Cứ quyết định như vậy đi, mặc dù... câu nói kia của anh”Đêm đó anh có hẹn trước rồi, nhưng nghĩ em có việc tìm anh nên anh đã từ chối đấy”, thực sự là khiến cho Nhậm Tư Đồ khó xử.

Bỗng một ý nghĩ tham lam hiện lên trong đầu Nhậm Tư Đồ vài giây, nhưng rồi lại mau chóng biến mất.

‘Cỗ cũ’ trong miệng của Tôn Dao chính là nhà hàng mà các cô thường xuyên dẫn Tầm Tầm đến đó. Lúc Nhậm Tư Đồ đến nơi, không thấy bóng dáng của Tôn Dao cùng Tầm Tầm đâu cả. Cô gọi món ăn xong, hai vị này mới thong thả ung dung tới nơi.

Vừa mới ngồi xuống, Tôn Dao đã tuyên bố ngay: “Tớ tìm được bạn cùng đi lễ kỷ niệm rồi?”

Nhậm Tư Đồ sững sốt, đang muốn hỏi người đó là ai thì Tầm Tầm ngồi đối diện mang vẻ mặt tự hào tiếp lời: “Là con giúp cô ấy hẹn với chú chân dài đó.”

Nhậm Tư Đồ lại càng thêm sững sốt: “Anh ấy đồng ý?”

Tôn Dao cười híp mắt gật đầu.

Nhậm Tư Đồ vẫn có chút không tin, lại nghe thấy Tầm Tầm vui vẻ bổ sung thêm: “Dì Tôn Dao cũng rất lợi hại nha, chỉ nói với chú ấy có đúng một câu...” Tôn Dao vội vàng che miệng Tầm Tầm lại không cho tên nhóc này nói tiếp.

Cho dù miệng đã bị bịt chặt, nhưng Tầm Tầm vẫn kiên trì nói liên tục không ngừng: “Chỉ nói với chú ấy đúng một câu ‘Anh muốn theo đuổi Nhậm Tư Đồ, đương nhiên phải lấy lòng những người bạn thân như chúng tôi đây trước mới được.’”

Đáng tiếc, Nhậm Tư Đồ chỉ nghe thấy giọng nói líu ríu của Tầm Tầm phát ra trong lòng bàn tay của Tôn Dao, căn bản là cô không nghe rõ cậu nhóc đang nói cái gì.

Rốt cuộc Tầm Tầm cũng hiểu được ánh mắt của Tôn Dao ám chỉ những lời này không thể nói ra, lúc này Tôn Dao mới buông tay ra khỏi miệng Tầm Tầm, cầm lấy thực đơn, nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, cậu đã gọi món chưa?”

Nhậm Tư Đồ sao còn có tâm trạng xem mình đã gọi món hay chưa, lúc này mới hiểu rõ hóa ra Tôn Dao đến đón Tầm Tầm tan trường là có mục đích này. Đồng thời cô chợt nhớ lại, trước đó cô đã tự ý thay Tôn Dao hẹn với Thịnh Gia Ngôn rồi.

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ dựa lưng vào ghế: “Tớ bị cậu hại chết rồi...”

Điều này là sai sót ngẫu nhiên hay là trong họa có phúc đây? Nhậm Tư Đồ ngồi trong phòng khách của nhà mình nhìn Tầm Tầm đi theo sau Thịnh Gia Ngôn vào trong bếp, khi đó trong phòng bếp rất bận rộn, Nhậm Tư Đồ không thể không suy nghĩ đến chuyện này.

Bởi vì Tôn Dao lựa chọn chú chân dài mà vứt bỏ Thịnh Gia Ngôn, cuối cùng làm cho Thịnh Gia Ngôn chỉ có thể tìm cô và Tầm Tầm cùng nhau đón giáng sinh thôi.

Thịnh Gia Ngôn bận bịu nấu ăn, Tầm Tầm lại bận bịu làm người giúp việc cho Thịnh Gia Ngôn. Chỉ có Nhậm Tư Đồ là không có việc gì để làm, ngồi trên ghế salon không biết suy nghĩ lung tung cái gì. Thịnh Gia Ngôn thấy thế, đứng từ xa trong phòng bếp cất giọng đùa giỡn cô: “Nhất định là em cố ý, chạy một vòng lớn như vậy, cuối cùng Tôn Dao đi họp mặt hàng năm với người đàn ông khác, còn anh lại phải đến đây làm công việc nấu cơm cho em.”

Tuy là nói như vậy, nhưng Thịnh Gia Ngôn thực sự rất thích thú. Nhậm Tư Đồ nhìn Tầm Tầm mặc cái tạp dề nhỏ và đội cái mũ đầu bếp xinh xinh mà Thịnh Gia Ngôn đưa cho nó ra vẻ rất bận bịu chạy tới chạy lui phía sau anh, trong đầu cô hiện lên bốn chữ... một nhà ba người.

Nhưng một giây tiếp theo, bốn chữ này như chiếc lưới rắn độc níu chặt lấy thần trí của Nhậm Tư Đồ, làm cô vội vàng đem ý nghĩ đáng sợ này quăng ra sau đầu.

Mà cô còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc, Thịnh Gia Ngôn đã bung đĩa thức ăn cuối cùng đặt lên trên bàn, tháo tạp dề ra để bên cạnh rồi quay lại nói với cô: “Cũng không phải là thật sự trách móc em, sắc mặt của em không cần phải xấu như vậy đâu.” Nói xong lại vẫy tay ý bảo Nhậm Tư Đồ đến bàn ăn: “Đến đây đi, tất cả đều đã làm xong, có thể ăn rồi.”

Thịnh Gia Ngôn du học ở nước ngoài nhiều năm, có thể làm được rất nhiều món cơm tây, bò bít tết rán rất vừa phải. Nhậm Tư Đồ đang giúp Tầm Tầm cắt miếng bò bít tết, nhưng Tầm Tầm không thể chờ được nữa, uống hết sữa và ăn luôn phần mì ống của Thịnh Gia Ngôn. Thịnh Gia Ngôn mở chai rượu đỏ, đưa cho Nhậm Tư Đồ một phần tư ly rượu.

Toàn bộ đều tốt đẹp như vậy, nếu vừa rồi cô không bị ý nghĩ xấu” một nhà ba người” chiếm lấy tâm trí, có lẽ cô sẽ thực sự hưởng thụ cảm giác trải qua đêm giáng sinh này mà không cần bận tâm đến điều gì rồi. Nhậm Tư Đồ không nhận được cảm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Ăn xong bữa tối đã là chín giờ, Thịnh Gia Ngôn chịu trách nhiệm dọn dẹp bàn ăn, Nhậm Tư Đồ đứng ở một bên nhận lấy chén đĩa anh đã rửa sạch, lau khô rồi úp vào tủ chén. Còn Tầm Tầm nằm trên ghế sofa, vừa vỗ vỗ cái bụng căng tròn, vừa suy nghĩ đến bữa cơm tiếp theo: “Chú Gia Ngôn, lần sau lại làm món bò bít tết cho con ăn nữa nha.”

Thịnh Gia Ngôn nghe thế, vừa rửa chén, vừa quay lại nói với Nhậm Tư Đồ: “Em xem, có phải ngày thường em để cho nó đói bụng hay không? Chắc anh phải dạy em nấu ăn thôi.”

Nhậm Tư Đồ nhún nhún vai, nhưng vào lúc này chẳng hiểu tại sao cô lại nhớ tới lúc trước mình khoa trương nói với người nào đó...

Thật ra thì, tôi vẫn có học nấu ăn, chờ một ngày kia tôi học thành rồi, nhất định mời anh tới nếm thử một chút...

“Em cười cái gì?” Đột nhiên Thịnh Gia Ngôn quay qua hỏi.

Nhậm Tư Đồ ngẩn ra, vừa rồi cô có cười sao? Vậy mà cô hoàn toàn không phát giác ra được. Nhậm Tư Đồ mấp máy khóe miệng: “Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến, trên thế giới này vẫn có người thật sự tin tưởng em có thể học được nấu ăn để nấu cho anh ấy một bữa cơm... Ngẫm lại thật thú vị.”

Trong tích tắc vẻ mặt của Thịnh Gia Ngôn cứng đờ, nhưng chỉ là trong tích tắc mà thôi, sau đó lại mỉm cười che giấu cảm xúc: “Người nào vậy? Còn có thể kỳ vọng vào tài nghệ nấu nướng của em sao?”

Điện thoại di động vang lên “Đình” một tiếng, chắc là âm thanh báo có email, Thịnh Gia Ngôn lau sơ qua bọt nước rửa chén trên tay, lấy điện thoại trong túi quần ra.

Nhậm Tư Đồ vẫn lau bàn ăn, chỉ liếc mắt nhìn điện thoại anh một cái, “Bây giờ mà vẫn còn có người dùng email gửi lời chúc giáng sinh sao?”

Thịnh Gia Ngôn phản ứng theo bản năng mà trả lời: “Là ba em gửi đến...”

Sắc mặt Nhậm Tư Đồ nhất thời trắng bệch.

Dường như Thịnh Gia Ngôn cũng ý thức được mình vừa lỡ lời, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn cô, lập tức sửa lại lời nói: “Là Thầy Nhậm gửi thiệp điện tử đến chúc mừng.”

“... ”

“... ”

Bỗng có tiếng Tầm Tầm hô to từ phòng khách truyền đến phá tan bầu không khí kỳ dị trong phòng bếp: “Nhậm Tư Đồ! Di Tôn Dao tìm mẹ đó!”

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới giật mình hoàn hồn, quả thật dường như trong phòng khách truyền đến tiếng chuông di động của cô Nhậm Tư Đồ né tránh ánh mắt của Thịnh Gia Ngôn đang nhìn mình, đặt khay xuống bàn ăn bước nhanh ra khỏi phòng bếp: “Em đi nghe điện thoại.”

Nhậm Tư Đồ đến bên ghế sofa trong phòng khách, Tầm Tầm cầm điện thoại có tên Tôn Dao hiển thị trên màn hình đưa cho cô. Nhậm Tư Đồ nghe điện thoại, vẻ mặt thất vọng mang từ phòng bếp đi ra bị tiếng hoan hô của Tôn Dao ở đầu dây bên kia phá tan: “Chú chân dài của Tầm Tầm quả thật tặng cho tớ không ít thẻ điện nhé.”

Cô nghe giọng nói kích động của Tôn Dao, cố ép chính mình phải quên đi cuộc nói chuyện vừa rồi với Thịnh Gia Ngôn trong phòng bếp, bật cười trả lời lại: “Cậu khá lên một chút có được hay không? Người khác không biết còn tưởng rằng đại minh tinh như cậu lại háo sắc với người ta.”

Nhưng những lời này cũng không làm cho Tôn Dao bớt phần khích đi chút nào: “Tiệc tối vừa mới kết thúc rồi, vài người trong công ty tớ tiếp tục đến quán bar, cậu cũng đến đây đi.”

“Tớ phải ở cùng Tầm Tầm, không đi được, cậu chú ý an toàn một chút.”

Không biết có phải Tôn Dao uống hơi nhiều hay không mà giọng nói có chút lớn hơn bình thường, ngay cả Tầm Tầm ở bên ngoài cũng nghe thấy rõ Tôn Dao đang nói gì trong điện thoại. Nhậm Tư Đồ còn chưa đồng ý, Tầm Tầm đã gào to: “Đi đi mà, đi đi mà! Có chú Gia Ngôn cùng đi với chúng ta rồi.”

Đầu dây bên kia Tôn Dao cũng nói: “Làm gì mà mắt húng như vậy! Cứ quyết định như thế đi, tớ đã chạy xe đến ngã ba rồi, sẽ tới nhà cậu nhanh thôi, cậu mau trang điểm chuẩn bị đi.”

Nhậm Tư Đồ đang do dự không biết nên trả lời thế nào, bên tai lại nghe thấy có tiếng nói vang lên: “Anh ở đây trông Tầm Tầm cho, em yên tâm đi với Tôn Dao đi.”

Là giọng nói của Thịnh Gia Ngôn, khi Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, anh đã đứng ở sau lưng cô. Vừa rồi anh thấy tâm tình của cô không tốt, cảm thấy lo lắng nên từ phòng bếp đi theo cô ra ngoài.

Nhậm Tư Đồ trả lời đồng ý với Tôn Dao, đang định quay sang nói với Thịnh Gia Ngôn thì Tầm Tầm đã vội vàng hỏi thúc cô: “Mẹ mau đi thay đồ đi! Đi nhanh đi!”

Tầm Tầm không để cô nói thêm cái gì nữa, chỉ nhanh chóng đẩy Nhậm Tư Đồ đi về phía phòng ngủ.

Bị Tầm Tầm liên tục thúc giục, Nhậm Tư Đồ thay quần áo rất nhanh rồi đi ra ngoài. Không ngờ, Tầm Tầm nhìn thấy cô lại lắc đầu nguây nguây: “Đây là quần áo mẹ mặc đi làm sao? Không được! Nhìn xấu quá!”

Nhậm Tư Đồ cúi đầu nhìn chiếc váy đen dài đến bắp chân cùng với áo khoác ngoài màu nâu nhạt đến thắt lưng của mình, cô có mặc bộ quần áo đi lại bất tiện này đến chỗ làm bao giờ đâu. Yêu cầu của tên nhóc này cũng quá cao rồi.

“Vậy mẹ nên mặc cái gì bây giờ?”

“Ặc...” Tầm Tầm suy nghĩ một chút rồi nói như thật: “Phải lộ ra ngoài càng nhiều càng tốt.”

Lúc này Thịnh Gia Ngôn đến bên cạnh Nhậm Tư Đồ: “Em đừng nghe nó nói lung tung, mặc như thế này rất đẹp.”

Thịnh Gia Ngôn mỉm cười, từ từ đi đến trước mặt cô. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới một lần nữa, đột nhiên đưa tay ra đem búi tóc của cô thả xuống.

“Nhu vậy thì càng đẹp hơn.” Anh vừa cười vừa chải mái tóc lại cho cô.

Động tác này... Giống như lần đầu tiên cô gặp anh lúc cô 16 tuổi, anh cười xoa xoa đầu cô: “Em là con gái của thầy Nhậm à...”

Hay cũng như khi cô một mình ở nước ngoài sau cuộc phẫu thuật mà không có người thân ở bên cạnh, anh từ phía Tây xa xôi đến đó, cười vui vẻ ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô rồi nói: “Không có việc gì, tất cả sẽ ổn thôi...”

Nhậm Tư Đồ nhất thời nhớ lại những kỉ niệm kia, rồi nhìn Thịnh Gia Ngôn cười cười, sau đó đi vòng qua anh, tới trước cửa thay giày.

“Con đừng gây phiền phức cho chú Gia Ngôn đấy nhé!” Nhậm Tư Đồ dặn dò Tầm Tầm, thấy cậu nhóc gật đầu như già tởi thì mới yên tâm ra khỏi nhà.

“Tốt, hai người phụ nữa ấy hẹn hò với nhau bỏ rơi chúng ta, bây giờ chỉ có thể ở nhà chơi game thôi, aiz...”

Thịnh Gia Ngôn bày ra bộ mặt đau khổ muốn trêu đùa Tầm Tầm một chút, không ngờ Tầm Tầm lại ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Mẹ không phải có hẹn với dì Tôn Dao đâu!” Ánh mắt Tầm Tầm gian xảo liếc ngang liếc dọc, nửa câu sau cố ý đè thấp âm thanh, thật nhỏ giọng nói với Thịnh Gia Ngôn: “Là có hẹn với đàn ông đó...”

“Con nói cái gì?”

Tầm Tầm bị hỏi bất ngờ có hơi sững sốt.

Lúc này Thịnh Gia Ngôn mới ý thức được giọng nói của anh không được bình thường, xem ra đã dọa đến cậu nhóc rồi. Anh ho khan một tiếng, nhỏ giọng phối hợp với Tầm Tầm, ra vẻ tò mò hỏi: “À? Thật không? Là người đàn ông nào vậy?”

Thịnh Gia Ngôn vừa hỏi xong, Tầm Tầm đã quên mất vẻ mặt của nghiêm túc của anh vừa rồi, liền vui vẻ cười nói: “Là chú chân dài nha!”

Nhậm Tư Đồ chưa ra khỏi cổng khu nhà, đã cảm thấy được gió lạnh rồi.

Vào mùa đông, chỉ muốn ở trong nhà thôi, không khí bên ngoài thực sự rất lạnh. Nhậm Tư Đồ đứng ở lầu một của khu nhà nhìn ra ngoài đường một chút, không thấy xe của Tôn Dao đâu.

Cô định lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Dao, lúc này lại lơ đãng thấy một chiếc xe đang đỗ ở cách chỗ này không xa, sau đó lại thấy một bóng người từ trên xe bước xuống.

Nhậm Tư Đồ híp mắt lại nhìn, càng nhìn càng thấy bóng dáng kia rất quen thuộc. Tới lúc cô đi ra khỏi cổng khu nhà, bất chấp gió lạnh chạy đến bên người kia, thì cô đã nhận ra người đang đứng dựa vào cửa xe là người nào rồi.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp hỏi ra thắc mắc của mình thì đã chịu không nổi gió lạnh quét qua, nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào bên ghế lái phụ.

Sau đó anh cũng mở cửa ngồi vào trong, rồi khởi động xe.

Lúc này mới thấy ấm một chút, Nhậm Tư Đồ cố gắng nghiêng người quay mặt lại nhìn người đàn ông có chút lạnh lùng này: “Sao lại là anh?”

Người đàn ông kia cười cười, vẻ mặt lạnh lùng tan biến, thay vào gương mặt bình thản cùng đường cong của nụ cười đẹp đẽ: “Đây là thù lao Tôn Dao trả cho tôi.”